

Revista Zorile

Un vestitor al prezenței lui Hristos

Zorile, Numarul 9

CUPRINS:

1. Născuți din Spirit
2. Luptând pentru credință
3. Exprimarea recunoștinței
4. Steaua din Betleem

NĂSCUȚI DIN SPIRIT

„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.” Ioan 3:3

Cuvintele din textul nostru au fost adresate de Isus lui Nicodim, un fariseu care a venit noaptea la Învățător ca să afle mai multe lucruri despre El și învățăturile Lui. Textul ne îndreaptă atenția spre o altă trăsătură a Planului Divin, care se împlinește prin spiritul sfânt, sau puterea lui Dumnezeu, și anume, că aceia care vor să trăiască și să domnească cu Cristos în împărăția care va binecuvânta toate familiile pământului, trebuie mai întâi să se nască (în lb. greacă, să fie concepuți) spre o nouă viață. Isus a folosit puterea invizibilă a vântului ca o ilustrație pentru una din caracteristicile acestor noi vieți — „tot așa este și cu oricine este născut din Duhul.” Ioan 3:8.

Nicodim nu a înțeles la ce s-a referit Isus cu a fi „născut din spirit”. El a întrebat, „cum se mai poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască?” (v.4) Isus a explicat: „Ce este născut din carne este carne; și ce este născut din duh este duh.” (v.6) Ne îndoiim că Nicodim a înțeles această explicație. Ea ne arată că ideea despre naștere în legătură cu viața nouă despre care vorbește Isus, este simbolică. Nu este vorba, așa cum a sugerat Nicodim, de-a intra în pântecele mamei pentru a se naște în mod literal a doua oară.

Aici, așa cum este adesea cazul în Biblie, se folosește o expresie de stil care ne ajută să înțelegem un adevăr măreț. Cuvântul „născut” sau „naștere” ne trimite la ideea de viață nouă. Deci, Isus spune că prin puterea spiritului sfânt, unii vor avea parte de o nouă naștere, însemnând că ei vor obține o viață nouă — una atât de diferită de cea „născută din carne”, încât cei care se vor naște în ea vor fi invizibili și puternici. Întrucât aceștia se nasc din spiritul sfânt sau puterea lui Dumnezeu, ei devin fi ii spirituali ai lui Dumnezeu „și ce vom fi nu s-a arătat încă, dar știm că ... vom fi ca El (ca Isus); căci Îl vom vedea așa cum este.” — 1 Ioan 3:2

Această metaforă a nașterii din spirit este folosită mai departe și de alți scriitori ai Noului Testament, când se referă la acest aspect al lucrării spiritului sfânt în inimile și în viețile credincioșilor consacrați ai Domnului. Din păcate, traducerea comună ale Noului Testament, în cele mai multe locuri omit să redea clar ceea ce au vrut să transmită autorii. Aceasta a condus la părerea eronată că cineva se naște din spirit când este încă în trup. Din această eroare a apărut expresia „creștini născuți din nou”.

Uneori, în discuții, în căutarea cuvântului potrivit care să exprime exact ceea ce dorește să spună, o persoană poate face remarcă „grecii au un cuvânt pentru asta”. Dar aceasta este departe de adevăr, în ceea ce privește greaca clasică sau a Noului Testament. Un exemplu este cuvântul care se referă la cheștiunea de-a fi născut din nou. În limba română avem două cuvinte care descriu formarea unei vieți noi — „concepere” și „naștere”. Dar în limba greacă este un singur cuvânt care descrie și conceperea și nașterea. Acest cuvânt este *gennao*. Când se folosește de către Isus și apostoli, trebuie să se stabilească din context dacă se referă la concepere sau naștere sau dacă se referă la procesul complet al aducerii în existență a unei vieți noi.

Cuvântul grec *gennao* se folosește în Matei 1:1-16 unde se dă genealogia lui Isus: „Avraam a conceput pe Isaac; Isaac a conceput pe Iacov; Iacov a conceput pe Iuda și frații săi” (traducerea din limba engleză). Cuvântul „a conceput” se folosește aici de 39 de ori și de fiecare dată este tradus prin cuvântul „conceput” (în Biblia în lb. engleză). Evident, de această dată, traducerea este corectă. Cât ar suna de ciudat să se spună că „Avraam a născut pe Isaac.” Cuvântul grec *gennao* este folosit de două ori în același context, dar o dată este tradus „născut” și o dată „conceput” (în limba engleză). Textul este: „Știm că cine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește; dar cel care este conceput de Dumnezeu se păzește și Cel Rău

nu se atinge de el.” (traducerea din lb.eng.) Pentru a fi coerenți, traducătorii ar fi trebuit să traducă „conceput” în ambele cazuri. Motivul pentru care nu au făcut așa pare a fi dorința de-a evita repetarea.

Conceput acum — Născut la înviere

Dacă analizăm valoarea metaforei nașterii, trebuie să conchidem că nașterea este precedată de concepere. Cu alte cuvinte, pentru ca o viață să se poată naște, trebuie ca mai întâi să fie concepută, apoi urmează o perioadă de gestație, în care embrionul este hrănit și se dezvoltă, și astfel se pregătește pentru naștere „la timpul potrivit”. Așa ne este prezentată lucrarea spiritului sfânt în Scripturi. Când Isus i-a spus lui Nicodim „trebuie să te naști din nou”, el vorbea despre lucrarea completă a spiritului sfânt în formarea unei vieți noi, mai înalte, în cazul celor care s-au devotat pe deplin să facă voia lui Dumnezeu. În scurta lecție dată lui Nicodim, „trebuie să te naști din noi”, Isus nu a intrat în detalii să arate că, înainte de-a fi născut din spirit, cineva trebuie să fie conceput de spirit. Totuși, în altă parte în Noul Testament, aceste detalii sunt clar prezentate.

Citim „Potrivit voii Sale, El ne-a conceput (în lb. eng.) prin Cuvântul adevărului, să fi m ca cele dintâi roade ale creaturilor Sale. (Iacov 1:18) Acesta este un text important, nu numai fi încă arată că conceperea are loc în inima și în mintea creștinului, dar arată și că se împlinește prin voia lui Dumnezeu, prin Cuvântul adevărului. În 1 Petru 1:23 ni se dă aceeași informație. Aici citim „fi încă ați fost născuți (gennao, aici ar fi trebuit tradus „conceput”, nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne.”

Cât de clar ni se prezintă aici ideea de concepere, fi încă se face referire la „sămânță”. În procesul natural de procreare, sămânța produce conceperea, nu nașterea; deci Petru se referă aici la începerea unei vieți noi, nu la realizarea ei prin naștere. Sămânța conceperii, spune el, „este cuvântul lui Dumnezeu”. Aici din nou, avem o afirmație care aruncă multă lumină asupra subiectului.

Am aflat că fiecare cuvânt al lui Dumnezeu din scripturi este inspirat. Profețiile Vechiului Testament au fost scrise de oamenii sfinți din vechime care au fost mișcați de spiritul sfânt. (2 Petru 1:21). Toate învățăturile lui

Isus sunt rezultatul direct al iluminării minții și inimii Lui de către spiritul sfânt. Același lucru este adevărat în ce privește scrierile apostolice. Când Isus s-a referit la revărsarea spiritului sfânt, El l-a descris ca „spiritul adevărului” (Ioan 15:26; 16:13) Este clar, așadar, că a fi conceput de Cuvântul adevărului înseamnă a fi conceput de spiritul sfânt. Acesta este un fapt important, și a-l înțelege clar ne va ajuta să ne ferim de noțiunea pe care o au mulți creștini care cred spiritul sfânt intră direct în viața creștinului, îl curăță de toate păcatele și face imposibil să cadă din har. Această vedere eronată conduce la sugestia greșită „O dată în har, veșnic în har.”

Iacov și Petru ne arată ideea corectă. Prin Cuvântul adevărului, are loc începutul unei noi vieți în mintea și inima unui credincios. Dar nu ar însemna aceasta că toți care pot să citească cuvântul lui Dumnezeu sunt concepuți de spiritul sfânt? Nu, deloc. Să analizăm mai departe metafora. Toate condițiile trebuie să fie adecvate pentru ca conceperea să aibă loc. Așa este și în cazul conceperii de spirit. Mulți citesc Cuvântul lui Dumnezeu ale căror minți și inimi nu sunt receptive la adevărurile dătătoare de viață; și cu toate că pot să primească o măsură de mângăiere din paginile lui, și unele învățături să-i ajute în treburile lor zilnice, ei nu sunt concepuți la o viață nouă.

Predarea deplină

Predarea deplină voinței divine și impulsurilor Cuvântului lui Dumnezeu este condiția necesară pentru a fi cu adevărat receptivi la puterea de concepere a spiritului sfânt prin Cuvântul adevărului. Partea lui Dumnezeu în acest aranjament prin care unii obțin viață pe planul divin este de-a pune la dispoziție acest Cuvânt inspirat de spiritul Său - sămânța. Spre deosebire de orice alt exercițiu anterior al puterii Sale, acest aspect al planului Său se împlinește prin puterea gândurilor Sale asupra gândurilor credinciosului. Chiar cu puterea nelimitată la dispoziție, Creatorul nu va invada mintea altuia și nu va începe dezvoltarea unei minți fără consimțământul și invitația celui implicat. Aici se reflectă una din cele mai minunate caracteristici ale Tatălui Cerească. Când spiritul lui Dumnezeu se mișcă deasupra apelor la crearea și pregătirea Pământului pentru locuirea umană, acesta a fost un exercițiu arbitrar al puterii Sale, dar nu tot așa în conceperea celor care vor trăi și vor domni cu Cristos. El și-a exercitat puterea pentru a umple Cuvântul Său cu gândurile Sale care exprimă voința

Sa cu privire la aceștia, și-i asigură că le va fi dată toată conducerea și ajutorul pentru a cunoaște și îndeplini voia Sa. Și apoi așteaptă ca individul, pe care providența Sa îl aduce în contact cu Cuvântul Său, să decidă, în mod voluntar, dacă se predă pe deplin voii Sale, după cum a exprimat spiritul sfânt prin Cuvântul Său.

Dumnezeu a făcut ca spiritul Său să scrie în Cuvânt minunatele făgăduințe despre „slavă, cinste și nemurire.” (Rom.2:7) El a descoperit că prin aceste „făgăduințe nespuse de mari și scumpe”, noi putem fi făcuți „părtași ai fi rii dumnezeiești”. (2 Petru 1:4) Spiritul sfânt l-a inspirat pe Isus să spună „Merg să pregătesc un loc pentru voi... Și ... mă voi întoarce și vă voi primi la Mine, ca unde sunt Eu să puteți fi și voi.” Ioan 14:2,3.

Pe măsură ce studiem Cuvântul, vedem aceste făgăduințe și realizăm ce minunate sunt. Dar la început ne bucurăm cel mai tare de pregătirea pe care a făcut-o Dumnezeu pentru întreaga omenire, pe care Petru o descrie ca „restabilire”. Ne bucurăm pentru faptul că toți sfinții profeți ai lui Dumnezeu au prezis „timpurile de restabilire a tuturor lucrurilor” (FA 3:19-21).

Nu trecem cu vederea făgăduințele cerești ale Bibliei, dar ne dăm seama că pentru a ajunge la Chemarea Înaltă se cere predare și sacrificiu. Prin studierea continuă a Cuvântului, ajungem să realizăm pentru a ajunge la Canaanul Cerească trebuie să umblăm pe o cale îngustă, difi cilă. (Mat. 7:14) Îl auzim pe Isus spunând: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lapede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. (Matei 16:24) Citim îndemnul lui Pavel să ne prezentăm corpurile „ca o jefă vie” (Rom.12:1) Aceste condiții ale Chemării Înalte par la început difi cile, așa că am putea gândi că ar fi mai bine să continuăm să ne bucurăm de adevărul planului divin și să așteptăm Împărăția, când „o cale a sfințeniei” se va deschide și atunci vom umbla pe acea cale spre viață umană perfectă și fără de sfârșit. Is.35:8

Dar se poate cineva mulțimi pe deplin cu această stare? Marele plan al lui Dumnezeu așa cum este revelat în Cuvântul Său continuă să mărească aprecierea noastră pentru Arhitectul lui Divin. Iubirea Sa în faptul că a dat pe Fiul Său ca Mântuitorul Lumii, ne provoacă mai mare iubire pentru El. Iubirea lui Cristos, care a suferit și a murit pentru ca noi să putem trăi, ne pătrunde tot mai adânc în inimi. Ca și Pavel, începem să gândim că,

deoarece Cristos a „murit pentru toți, toți deci au murit”; și acum că putem avea viață prin marea Sa jertfă, Îi aparținem.

Aceasta fi ind adevărat, „noi nu mai trăim pentru noi înșine”, ci pentru El și pentru Tatăl Ceresc care l-a trimis să fie Mântuitorul lumii. 2 Cor.5:14,15.

Isus a spus că nimeni nu poate veni la El dacă nu este atras de Tatăl la Cristos. Minunata sa iubire descoperită în planul Său, începe să ne atingă inimile, dar la început probabil că spunem „Tot al meu, nimic al Tău.”. Totuși, această atitudine curând face loc celei care zice „mult al meu, puțin al Tău”. Dar aceasta nu permite puterii de concepere să ne dea speranța unei vieți noi. Nici când spunem „mult al Tău, puțin al meu” nu putem fi concepuți de spirit prin Cuvânt. În cele din urmă, „prin puterea adevărului, re- fl ectând marea iubire a lui Dumnezeu, ajungem punctul predării depline și împreună cu poetul, ne revărsăm inimile înaintea Domnului spunând „Tot al Tău, nimic al meu”.

Am afl at că fi ind membri ai unei rase păcătoase și muribunde, nu suntem acceptați de Dumnezeu în meritul nostru propriu, ci numai prin meritul sângelui ispășitor al lui Cristos. (Ef. 2:13) Dar cu credință în minunatul aranjament al harului divin, ne prezentăm pe noi înșine lui Dumnezeu în consacrare deplină și fără rezerve. Îi spunem ca nu mai vrem să facem voia noastră, ci voia Lui și că de aici înainte ne vom strădui să ne lăsăm călăuziți de directivele Cuvântului Său inspirate de spiritul sfânt. Infl uența gândurilor Sale în viețile noastre nu mai are acum nici o piedică. Voința Sa a devenit regula supremă pentru gândurile, cuvintele și faptele noastre.

Apoi ne dăm seama de un lucru minunat! Acceptând invitația de-a ne lua crucile și de-a-L urma pe Învățător, știm că toate „făgăduințele nespuse de mari și scumpe” ale lui Dumnezeu pentru aceia care devin astfel ucenicii Fiului Său, ne aparțin. Isus i-a spus tânărului bogat, că dacă va renunța la toate ca să-l urmeze va avea comori în cer. (Matei 19:21)

Tot așa și noi, acceptând invitația Domnului de-a ne preda Lui, de-a fi instruiți de Cuvântul Său inspirat, știm că făgăduințele Cuvântului Său pentru cei care împlinesc această condiție, ni se aplică. Acele făgăduințe care ne inspiră, despre locuința cerească și natura divină, în loc să fie cum au fost înainte, ceva separat de noi, văzute doar ca o trăsătură interesantă a planului divin, acum devin o infl uență dătătoare de viață. Prin predarea

noastră lui Dumnezeu, sămânța începe să genereze speranța unei vieți noi. Noi suntem concepuți de Dumnezeu prin „Cuvântul adevărului”. Iacov 1:18

Miracolul unei vieți noi

Întocmai după cum numai Dumnezeu poate face un copac, toată viața este așa un miracol încât mințile noastre limitate nu pot să-l înțeleagă. Vedem miracolul nașterii unui copil și ne dăm seama că de fapt nu părinții săi i-au dat viață. Ei doar s-au folosit de condițiile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru ca să se umple pământul. (Gen.1:28) La un nivel mult mai înalt, aceasta este adevărat cu privire la cei care sunt concepuți de spiritul lui Dumnezeu prin cuvântul adevărului. Este unul din cele mai mari miracole ale lui Dumnezeu, la care avem privilegiul să colaborăm.

Unele miracole se împlinesc instantaneu, altele cer o perioadă mai mare de timp. Când Isus a strigat către fratele decedat al Mariei și Martei, „Lazăre, vino afară!” și el care a fost mort „a ieșit” (Ioan 11:43,44). Acesta a fost un miracol înfăptuit într-un timp scurt. Dar miracolul creației așa cum se vede în univers implică epoci lungi de timp pentru îndeplinire. Miracolul conceperii și nașterii din spirit de asemenea se întinde pe o perioadă mai lungă de timp.

Gândiți-vă la timpul folosit în pregătirea sămânței de concepere — adică, Cuvântul lui Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu a călăuzit în mod divin scrierea Bibliei. Au trebuit mii de ani pentru înregistrarea gândurilor lui Dumnezeu într-o manieră în care ele să poată pătrunde în mintea și inima umană, pentru a fi procesate, acceptate sau respinse, la alegerea cititorului. Dumnezeu ar fi putut să umple direct mintea unei persoane cu gândurile Sale, dar cum ar putea persoana să știe că sunt de la Dumnezeu? Și pe lângă aceasta, cât ar fi de tulburător pentru cineva să afl e că mintea i-a fost umplută cu ideile altuia, altfel decât în modul fi resc. Cât de înțelepte sunt căile lui Dumnezeu! Puterea lui Dumnezeu care lucrează miraculos operează în modelarea împrejurărilor în viața unei persoane pentru ca să pregătească intrarea sămânței de concepere în minte. Câte persoane n-au mărturisit de experiențele lor în viață care i-au doborât și i-au făcut să caute răspunsuri la multele întrebări care li s-au ivit din problemele dificile ale vieții. Este puțin probabil ca cineva care este pe deplin mulțumit cu situația lui în viață să acorde atenție semnificativă Cuvântului lui

Dumnezeu, în special acelor porțiuni ale Cuvântului care vorbesc despre sacrificiu și suferință ca ucenici ai lui Cristos.

Numai atunci când cineva realizează că are nevoie de ajutorul lui Dumnezeu este posibil să acorde atenție Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu, în înfățișare Sa înțelepciune, și în tandrețea iubirii Lui, știe exact ce fel de experiențe va atinge în modul cel mai eficient inima celui pe care dorește să-l cheme, pentru ca cel chemat să-și aminte la Cuvântul Său. Această lucrare care pregătește individul în vederea conceperii de spirit este miraculoasă, întocmai după cum pregătirea sămânței de concepere a fost prin spiritul lui Dumnezeu. Fiecare aspect ce ține de partea lui Dumnezeu în această trăsătură a planului Său a fost și este miraculoasă.

Nouă ne rămâne să ne aducem mințile sub influența spiritului și să acceptăm voința lui Dumnezeu așa cum este descoperită în Cuvântul Său. Conceperea de spirit nu este posibilă dacă nu ne supunem voinței lui Dumnezeu. Pe de altă parte, conceperea de spirit este o certitudine pentru cei pe care împrejurările vieții, supravegheate de Dumnezeu în acest scop, i-a făcut receptivi, studiind Cuvântul și predându-și voința lui Dumnezeu, după cum este exprimată. Toți aceștia cu care tratează Dumnezeu pot să-și atribuie promisiunile de „slavă, cinste și nemurire”, având aceea cunoștință sigură că dacă rămân credincioși, vor primi „coroana vieții”. Ap.2:10

Continuând imaginea cu conceperea și nașterea, Scripturile arată că viața nouă embrionară se dezvoltă, și aceasta se împlinește tot de spiritul lui Dumnezeu prin Cuvântul Său. Mințile noastre noi spirituale se hrănesc cu promisiunile lui Dumnezeu. Creșterea spirituală, dacă este acceptată de Dumnezeu, trebuie să fie în conformitate cu chipul divin. Astfel, spiritul lui Dumnezeu promovează creșterea roadei creștine a păcii, bucuriei, îndelungii răbdări, și a iubirii. (Gal. 5:22, 2 Petru 1:5-7) Pavel ne dă o descriere minunată a acestei lucrări a spiritului sfânt, spunând „și ați fost înnoiți în duhul minții voastre și v-ați îmbrăcat în omul cel nou, creat după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea și sfințenia adevărului.” Ef.4:23,24.

Când viața nouă s-a dezvoltat până la punctul în care se poate naște, corpurile noastre care sunt supuse putrezirii vor merge în moarte, și prin înviere are loc nașterea noii vieți. Aici acționează spiritul sau puterea lui Dumnezeu. Pavel vorbește despre această putere care a fost folosită la învierea lui Isus din morți sau, - ca să folosim simbolul pe care îl discutăm

- la nașterea Sa din spirit. El vorbește despre „nemărginita mărime a puterii Sale, potrivit lucrării puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Cristos, prin faptul că L-a pus să stea la dreapta Sa, în locurile cerești.” Ef. 1:19,20.

Vorbind lui Nicodim, Isus a folosit vântul pentru a ilustra unele din caracteristicile celor care se nasc din spirit. Vântul este atât invizibil, cât și puternic. Tot așa vor fi și aceia care fi - ind mai întâi concepuți de spirit prin Cuvântul adevărului, și care, hrănindu-se din Cuvânt, continuă să se dezvolte până ce „devin părtași ai moștenirii sfinților în lumină” (Col.1:12) Puterea divină îi va înălța pe aceștia la viață cerească. Li se va da corpuri cerești, și dacă vor fi mai mult decât învingători vor trăi și vor domni „cu Cristos o mie de ani.” Ap.5:10.

Nu toți din rasa adamică care vor fi salvați prin sângele lui Cristos se vor naște din nou. Isus nu i-a spus lui Nicodim că este necesar a fi născut din nou pentru a fi mântuit. El a spus că trebuie să fi născut din nou ca să vezi împărăția lui Dumnezeu. (Ioan 3:3) Se face referire la acei care vor fi asociați cu Isus ca domnitori în împărăția promisă de mult. În orice împărăție sau formă de guvernământ, există cei care domnesc și supușii lor. Isus și discipolii Săi ai vârstei prezente vor domni în împărăția lui Dumnezeu. Aceștia se vor naște din nou. Isus cel dintâi care a trăit această mare schimbare de la viață umană la viață spirituală. Ucenicii Săi — adevărata biserică — au această experiență a nașterii din nou la „întâia înviere” la sfârșitul acestei vârste. (Ap. 20:5) Apoi, făgăduințele lui Dumnezeu de restabilire la viață, adică viață umană perfectă, se vor revărsa spre toate familiile pământului. Ioan 3:14-16.

LUPTÂND PENTRU CREDINȚĂ

“Către Timotei, adevăratul meu copil în credință: Har, îndurare, pace, de la Dumnezeu Tatăl și de la Hristos Isus, Domnul nostru. După cum te-am rugat la plecarea mea în Macedonia, să rămâi în Efes ca să poruncești unora să nu învețe pe alții alte învățături.” 1 Timotei 1:2,3.

În cea dintâi epistolă către Timotei, Apostolul Pavel, care îl consideră pe Timotei fiul Său spiritual, îl îndeamnă să nu tolereze schimbarea doctrinelor „credinței”. Pavel, înțelegând atracția grecilor pentru fi lozofie, îl îndeamnă să reziste pericolelor subtile ale acelor exerciții intelectuale cu privire la credință care dau naștere la mai multe întrebări și îndoieli. „Să nu iei aminte la basme și la genealogii fără sfârșit, care aduc mai degrabă certuri de cuvinte decât lucrarea lui Dumnezeu care este prin credință ... potrivit cu evanghelia slavei fericitului Dumnezeu, care mi-a fost încredințată mie. Mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care mi-a dat putere, că m-a socotit vrednic de încredere și m-a pus în slujba Lui ... Porunca pe care ți-o dau, fiule Timotei, după prorociile făcute mai înainte despre tine, este ca prin ele să te lupți lupta cea bună”. — 1Timotei 1:4,11,12, 18.

În aceste versete, Pavel, mereu conștient de privilegiul și responsabilitatea măreață de-a-i fi încredințată evanghelia, deleagă, la rândul lui, aceeași responsabilitate credincioșilor care vor continua după el, lucrarea de-a păstra mesajul evanghelic pur, așa cum a fost cândva dat sfinților.

„Îți poruncesc, înaintea lui Dumnezeu, care cheamă toate la existență, și înaintea lui Hristos Isus, care a făcut cea frumoasă mărturie înaintea lui Ponțiu Pilat, să păzești porunca fără pată și fără vină până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută la timpul ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul celor care împărătesc și Domnul celor care stăpânesc.” — 1 Timotei 6:13-15

Domnul nostru a dat la Calvar o mărturie atât de elocventă cu privire la Adevărul absolut al Tatălui. În timpul Vârstei Evanghelice au fost câțiva credincioși dispuși tot așa, să-și dea însăși viața la nevoie ca martori pentru

același Adevăr. Aceștia au predicat o credință nestricată de teoriile oamenilor, o credință fără crezurile prejudecăților sectare, o credință care nu tolerează schimbările adevărului făcute pentru a-i mulțumi pe cei instabili și neinițiați.

Pavel, veteranul

Pavel, ca un veteran al luptei spirituale înaintat în vârstă, l-a însărcinat pe tânărul Timotei cu apărarea acestui adevăr minunat, prin aceea că-i păstrează simplitatea. „Timotei! Păzește ce ți s-a încredințat; ferește-te de vorbele goale și lumești și de împotrivirile științei pe nedrept numită astfel, pe care unii, mărturisind-o, n-au nimerit ținta cu privire la credință. Harul cu tine!” — 1 Timotei 6:20,21

Există un sentiment al urgenței în îndemnul lui Pavel. Preocuparea Sa deosebită privește doctrinele prezente ale adevărului în timpul „zilelor din urmă” ale Vârstei Evanghelice. „Dar să știi că în zilele din urmă vor fi timpuri grele.” 2 Timotei 3:1.

Același spirit caracterizează îndemnul lui Iuda ca frații lui să „lupte pentru credință”. „Preiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră comună, m-am văzut obligat să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. Căci s-au strecurat printre voi unii oameni rânduți de mult pentru condamnarea aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru stăpân și Domn, Isus Hristos.” Iuda 3,4

De acești „oameni neevlavioși” care „au fost orânduți pentru condamnare” a vorbit Enoh cu mult înainte de ziua lui Iuda. „Și pentru ei a prorocit Enoh, al șaptelea de la Adam, zicând: „Iată, Domnul a venit în mijlocul zecilor de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuți de toate faptele nelegiuite pe care le-a făcut în chip nelegiuit și de toate cuvintele tari pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuți.” V.14,15

Îndemn necesar

Iuda spune că se simte „obligat” să scrie fraților lui iubiți și să-i îndemne să „lupte pentru credința dată sfi nților odată pentru totdeauna” deoarece, chiar în timpul său erau unii care nu țineau la doctrinele adevărului.

Unii au interpretat fraza „a lupta pentru credință” ca fi ind o permisiune pentru confruntare în serviciul Adevărului; o permisiune de-a lupta împotriva conlucrătorilor; o permisiune de-a se certa în legătură cu subiecte a căror importanță este exagerată. Că acesta nu a fost ceea ce a intenționat Iuda să transmită, este evident din versetul trei: „Preaiubiților, pe când căutam să vă scriu despre mântuire — care este a voastră la fel de mult ca a noastră — dar a devenit urgent să vă scriu ca să vă îndemn să vă alăturați luptei pentru apărarea credinței pe care Dumnezeu a încredințat-o poporului Său odată pentru totdeauna” (traducerea din New English Bible).

Iuda nu a scris fraților pentru a îndemna la luptă violentă unii împotriva celorlalți pentru apărarea credinței. Lupta aceasta este ceea ce oamenii neevlavioși pot să folosească pentru a cauza diviziuni în poporul Domnului. Iuda identifi că oamenii neevlavioși de care a vorbit Enoh ca fi ind cei care cauzează despărțiri. „Aceștia sunt cei care cauzează dezbinări. „Aceștia sunt cei care fac dezbinări, oameni care urmează instincte naturale, neavând duhul.” Iuda 16-19 (traducere din New International Version)

A ne alătura celor credincioși

A ne lupta pentru credință, înseamnă a ne alătura acelor puțini care apără doctrinele sănătoase care stimulează credința. Aceștia sunt tot mai puțini pe măsură avansăm în seceriș, când asaltul asupra adevărului devine tot mai subtil și mai hotărât. Datoria acestora este să păzească și să apere adevărurile doctrinare care se bazează pe ceea ce Apostolul era hotărât să apere și să nu știe altceva decât pe „Isus Cristos și pe el răstignit”. 1 Cor.2:2

Toată înălțimea, lărgimea, adâncimea și lungimea planului de mântuire a lui Dumnezeu este conținută în această frază simplă și clară. Credința dată sfi nților odată pentru totdeauna este întemeiată, zidită și completată în doctrinele adevărului cuprinse în aceste cinci cuvinte simple. Ce greutate veșnică și universală conțin ele! Numai sfi nții sunt privilegiați să cunoască

acum măreția și importanța acestor cuvinte. Aceste cinci cuvinte, cu tot ceea ce reprezintă ele ca speranță pentru biserică și pentru întreaga omenire, au fost și sunt sub atacul neîncetat al lui Satan.

Încercări aprige ale credinței și îndurării vor veni peste cei care obosesc să avanseze cu lumina, care se mulțumesc cu adevărurile dispensaționale ale trecutului. Unii ca aceștia pot să cadă pradă uneltirilor oamenilor neevlavioși despre care vorbește Iuda.

Pavel a prezis ca vor fi unii care se declară a fi colaboratori în serviciul lui Dumnezeu, dar care „nu vor suferi învățătura sănătoasă”. „Vestește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și nelatimp, muștră, ceartă. Îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni un timp când oamenii nu vor suferi învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor aduna în jur învățători după poftele lor. Și își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre basme. Dar tu fi i treaz în toate, suferă relele, fă lucrarea unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.” 2 Timotei 4:2-5.

Petru își alătură glasul

Apostolul Pavel se alătură corului de voci care îndeamnă la o apărare devotată a Adevărului, și menționează unele lucruri amintite de Pavel lui Timotei. „De aceea voi avea grijă să vă aduc aminte de aceste lucruri, măcar că le știți și sunteți întăriți în adevărul pe care-l aveți.” 2 Petru 1:12

Cu toate că cineva poate să cunoască și să fie întărit în adevărul prezent, Petru atenționează, că sunt și alte lucruri vitale care nu trebuie trecute cu vederea de către cei care vor să-și facă chemarea și alegerea sigură. Apostolul enumeră câteva în versetele 5 până la 7. „De aceea, dați-vă și voi toată silința ca să uniți cu credința voastră virtutea, cu virtutea cunoștința; cu cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavie, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea.”

Că adevărul prezent trebuie să fie suplimentat cu aceste trăsături ale zidirii caracterului pentru ca cineva să-și facă chemarea și alegerea sigură, Petru nu lăsat nici o îndoială. Totuși, prin aceasta, Petru nu a vrut să minimizeze importanța doctrinelor adevărului prezent. „Și avem cuvântul prorociei și

mai sigur, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.” 2 Petru 1:19

Petru, cu siguranță, ar fi în acord cu sentimentele lui Pavel exprimate în 1 Timotei 1:18,19: „Porunca pe care ți-o dau, fi ule Timotei, după prorociile făcute mai înainte despre tine, este ca prin ele să te lupți lupta cea bună și să păstrezi credința pe care unii au lepădat-o și au naufragiat în ce privește credința.” Implicația este că fără aceste doctrine care constituie Adevărul prezent, la oricare din fazele planului lui Dumnezeu, nu se poate duce lupta până la capăt, indiferent câtă atenție se acordă zidirii caracterului.

Adevărul prezent

Profeția sau doctrina, înțeleasă la timpul cuvenit este denumită „Adevăr prezent”. Este, așadar de mare importanță, în special la încheierea perioadei secerișului Vârstei Evanghelice, ca poporul Domnului să avanseze cu lumina doctinară a Adevărului prezent, așa cum îl numește Apostolul. Sarcina de-a apăra Adevărul a fost dată de Tatăl Ceresc Domnului nostru, de Domnul nostru, apostolilor, de apostoli bisericii primare, și apoi, prin veacul evanghelic la noi toți care trăim aceste zile periculoase ale încheierii secerișului.

Pavel a spus ca unii în timpul său (începutul Vârstei Evanghelice) nu și-au menținut conștiința curată față de lumina evanghelică, și drept urmare au naufragiat în ce privește credința - a lor proprie, fără-ndoială, și a altora. El a adăugat că la sfârșitul vârstei evanghelice, învățătorii falși se vor înmulți și vor câștiga influență și vor răsturna credința tuturor celor care nu-și mențin o conștiință curată față de Adevăr și nu-l studiază lăsând la o parte teoriile personale și prejudecățile.

Stricarea Adevărului, de cele mai multe ori începe cu compromisuri aparent nesemnificative ale căror sfârșit este devastare — devastare pentru adevăr și pentru credința pe care o inspiră. Apostolul știa și vrut să-i sublinieze lui Timotei că adevărul compromis este doar o aproximare a adevărului. Apostolul a știut dinainte că secole de gândire păgână va produce în cele din urmă perceția că Dumnezeu are o scală relativă a dreptății, că ar urâ unele nelegiuri mai mult decât altele.

Dreptatea nu este relativă

Pavel a considerat important ca Timotei să înțeleagă că Tatăl Ceresc nu există într-un mediu echivoc unde dreptatea este relativă. Pavel a vrut să accentueze că Dumnezeu este absolut și principiile și legile Sale sunt absolute; că adevărul Lui este absolut și trebuie apărat ca atare. Timotei a fost atenționat să nu se lase atras de fi lozofi i și de „lupte de cuvinte”, ale căror concluzii ar conduce inevitabil doar la aproximări ale adevărului.

Nimic din ceea ce este aproximativ nu este adevărul lui Dumnezeu. Nu există diferite măsuri de păgânism. Cineva nu poate fi doar puțin păgân, sau oarecum păgân. Sunt diferite feluri de dreptate, dar nu diferite măsuri de dreptate. Nu puteau să existe diferite măsuri în care israeliții să țină Legea Mozaică — standardul infl exhibil al lui Dumnezeu, ori țineai Legea în întregime ori eșuai în întregime!

O persoană nu poate fi parțial sfântă, parțial murdărită, parțial separată de păcătoși. A avea o părere contrară este o percepție periculoasă care dezonoarează pe Dumnezeu. Dezonorant față de Dumnezeu fi îndcă sugerează că El este mai tolerant cu unele rele decât cu altele; periculoasă fi îndcă o asemenea părere promovează echivocul, și echivocul distruge în cele din urmă claritatea morală, făcând identifi - carea răului din ce în ce mai difi cilă.

Răul nu are ierarhie

Nu există ierarhie a răului la Dumnezeu. Din perspectiva divină, un cuvânt lipsit de amabilitate care rănește este echivalentul unei sabii literale care străpunge inima. Ambele sunt la fel de respingătoare pentru Dumnezeu. Ambele sunt la fel de condamnate. „Să nu ucizi” (Exod 20:13) „Nu ce intră în gură întinează pe om, ci ce iese din gură, aceea întinează pe om. Dar cele ce ies din gură vin din inimă și acelea întinează pe om. Căci din inimă ies gânduri rele, ucideri, fapte de adulter, desfrânări, furturi, mărturii mincinoase, hule.” Matei 15:11,18,19

Într-o lume coruptă și care se dezintegrează, datoria și privilegiul consacrațiilor este același ca și a lui Pavel, Timotei și Iuda, adică de-a ajuta la înălțarea și apărarea standardului divin, singurul standard care va rămâne neclătinat de condițiile aspre cu care se încheie Vârsta Evanghelică.

Să nu ne lăsăm distrași de la sarcina noastră de oboseală, griji lumești, aducându- ne aminte că ziua va face cunoscută lucrarea fiecăruia. Să nu credem că nu contează când cineva ne încurajează să ignorăm adevărul prezent ca fiind neimportant sau un impediment pentru părtășie sau unitate. Să ne alăturăm luptei pentru apărarea credinței date sfinților odată pentru totdeauna, așa cum ne încurajează Iuda să facem.

„Lucrarea fiecăruia va fi dată pe față, ziua o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia.” 1 Corinteni 3:13

EXPIMAREA RECUNOȘȚINȚEI

„Frumos este să lăudăm pe Domnul și să cântăm psalmi Numelui Tău, Prea-Înalte” Psalm 92:1

Exprimarea recunoștinței față de Dumnezeu pentru toată bunătatea Lui față de noi, este ceva frumos, după cum sugerează psalmistul, ceva ce consacrații, creștinii luminați cu adevărul ar trebui să fie bucuroși să facă pe parcursul umblării lor. Într-adevăr, dacă trăim la înălțimea privilegiilor noastre, vom aduce mulțumiri Domnului în fiecare zi. Pavel a scris: „Mulțumiți pentru toate”, și deoarece știm că „toate lucrurile lucrează împreună” spre binele nostru, recunoștința se va revărsa din inimile noastre și va găsi expresie pe buzele noastre pentru fiecare experiență a vieții. 1 Tes 5:18; Rom.8:28

Toți din poporul Domnului apreciază binecuvântările pe care El le revărsă neîncetat peste ei. A aduce mulțumiri este expresia acestei recunoștințe — mai întâi față de Domnul și, de asemenea, ca mărturie a bunătății Domnului pentru cei cu care venim în contact. „Frumos este” spune textul nostru să lăudăm pe Domnul. Aici ideea pare a fi de-a ne exprima recunoștința față de Dumnezeu, de-a-i lăuda Numele față de alții; și desigur, cântările noastre de laudă sunt expresia recunoștinței noastre.

David a scris: „ca să izbucnesc în mulțumiri și să istorisesc toate lucrările Tale minunate.” Această expresie se găsește într-un context foarte interesant și relevant. La începutul psalmului, a scris: „Judecă-mă, Doamne, căci am umblat în nevinovăția mea și m-am încrezut în Domnul: nu mă voi clatina.” (v.1) Nici David, nici un alt membru al rasei umane nu a fost capabil să trăiască la înălțimea standardului perfecțiunii lui Dumnezeu. Ca parte a poporului consacrat al lui Dumnezeu, este esențial să ne menținem integritatea înaintea Lui, în sensul că trebuie să fi m totdeauna dornici să facem bine. Când ne menținem o astfel de atitudine înaintea Domnului, vom dori ca El să ne judece și să ne descopere acele lucruri care nu-I sunt plăcute.

El continuă: „Cercetează-mă, Doamne, încearcă-mă, curățește-mi rărunchii și inima. Căci bunătatea Ta este înaintea ochilor mei și am umblat în adevărul Tău.” (v.2,3) Domnul s-a referit la David ca fiind un om după inima Lui. Aici vedem de ce: fiindcă psalmistul a fost atât de dornic să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu, încât Îl invită să-l cerceteze și să-l încerce. Aceasta înseamnă mult, fiindcă David nu știa ce metode severe putea Domnul să folosească ca să-l încerce, sau ce fel de experiențe putea să vină ca răspuns la rugăciunea Sa. Dar din două motive, David era încrezător: (1) Bunătatea lui Dumnezeu îi dădea tărie; (2) El umbla în adevărul Domnului și știa că Adevărul este „scut și pavăză”. — Psalm 91:4

David exprimă apoi în ce constă integritatea lui. „Nu stau împreună cu oamenii mincinoși și nu merg împreună cu cei vicleni.” (Psalm 26:4) În cazul lui David, nu era numai o chestiune de-a se abține de-a fi în compania celor răi, în același timp dorinduși în mod secret ca legea lui Dumnezeu să nu-i interzică acest lucru. Era mai mult de- atât: „Urăsc adunarea făcătorilor de rele și nu stau împreună cu cei rai.” — v.5

Nu știm ce împrejurări au dat glas acestor cuvinte de ură pentru rău, dar putem să ne aplicăm principiul acesta când decidem să rămânem de partea lui Dumnezeu și a dreptății. Putem să aplicăm acest principiu pentru tot ce este rău, tot ce nu este în armonie cu Dumnezeu. Noi nu trebuie să avem părtaşie cu nici una din lucrările întunericului ale lui Satan, și aceasta nu numai fiindcă ni se interzice, ci fiindcă, asemenea lui David, le urâm. Aceasta înseamnă a fi asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu, despre care este scris că „a iubit dreptatea și a urât nelegiuirea.” — Evrei 1:9

David scrie mai departe: „Îmi voi spăla mâinile în nevinovăție și voi înconjura altarul Tău, Doamne.” (Psalm 26:6) Îl găsim rugându- se: „Cine își cunoaște greșelile? Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! Păzește de asemenea pe robul Tău de păcate de mândrie, ca să nu puna stăpânire pe mine! Atunci voi fi integru, nevinovat de un păcat mare. Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele și cuge- tarea inimii mele, Doamne, Stânca mea și Răscumpărătorul meu!” — Psalm 19:12-14

David știa că singurul mod prin care putea să fie cu adevărat fără vină, era ca Dumnezeu să-l curețe de greșeli ascunse și să-l păzească de păcate de mândrie. Partea lui în aceasta era să caute cu umilință și sinceritate ca Domnul să-l cerceteze și să-l încerce. Chiar și așa, David nu era fără vină, în sensul de-a nu avea nici un păcat. Dar inima îi era curată; și pe bazele

acestei curățenii a inimii, știa că Dumnezeu îi accepta închinarea și jertfele. Într-o asemenea stare a inimii, el „înconjură” altarul, sau îl frecventează, adică aduce jertfe lui Dumnezeu.

Aceasta, indică psalmistul, va conduce la „izbucnirea în mulțumiri” și „istorisirea tuturor lucrurilor minunate” ale Domnului. (Psalm 26:7) Pavel a exprimat un gând similar când a scris: „Prin El, deci, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfa de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Să nu dați uitării binefacerea și dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac.” Evrei 13:15,16.

O roadă a dreptății

După cum arată David, recunoștința sa față de Dumnezeu a fost rezultatul inevitabil al dorinței sale și hotărârii neclintite de-a-și menține integritatea înaintea Lui. Aceasta indică - și credem că fiecare copil consacrat a lui Dumnezeu va confirma din experiență personală — că recunoștința adevărată și spontană poate veni numai din inima care este în acord cu El. Nu putem să ne revoltăm împotriva învățăturilor Domnului, să I ne împotrivim, și în același timp să avem inimile revărsând de recunoștință față de El. Recunoștința este revărsarea inimii care s-a golit de sine, și prin spiritul sfânt, prin Cuvântul scris și providența cu care ne înconjoară, s-a umplut cu iubirea lui Dumnezeu. Dacă iubirea lui Dumnezeu „a fost turnată în inimile noastre”, vom găsi că într-adevăr este un lucru bun, un lucru încântător să aducem mulțumiri lui Dumnezeu. Rom.5:5

Văzută în lumina potrivită, fiecare experiență a vieții este o ocazie pentru recunoștință. Suntem recunoscători pentru puterea care ne ține, că El nu îngăduie să cădem. Suntem recunoscători pentru asigurarea că El nu ne va părăsi (Evrei 13:5); că dacă a început o lucrare cu noi, El o va și încheia la timpul potrivit, prin oricare mijloc găsește El înțelept. (Filipeni 1:6) În aceasta, recunoștința noastră este atât retrospectivă, cât și de perspectivă. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru îndurările Sale din trecut și pentru speranța binecuvântărilor viitoare — binecuvântări care știm că vor continua să se reverse de la El către noi în râuri de bunătate și har. — 2 Petru 3:9.

Recunoscători pentru viziunea spirituală

Când privim în urmă, îi mulțumim lui Dumnezeu că s-a „plecat” spre noi, ne-a auzit strigătul de ajutor, ne-a ridicat din groapă și ne-a pus piciorul pe stâncă. (Psalm 40:3) Sunt milioane de creștini sinceri în lume care Îl caută pe Dumnezeu și nu-L găsesc. Numai în Vârsta Milenară, se va „pleca” Domnul spre ei. Acela va fi timpul cercetării lor. Domnul caută acum o turmă mică, și ferece de noi dacă Domnul ne-a dat „cântarea nouă” ca s-o cunoaștem și s-o cântăm. Ps.40:3

Gândiți-vă ce înseamnă aceasta! Când eram în „groapa distrugerii”, „în fundul morcilei” eram înstrăinați de Dumnezeu prin fapte rele — mai întâi faptele rele ale lui Adam prin a cărui păcat a venit condamnarea peste toți oamenii. Dar Domnul ne-a deschis ochii înțelegerii și astfel iluminați cu Adevărul, ne-a făcut și nouă marea și sfânta chemare a acestei Vârste Evanghelice. Prin credința în sângele lui Cristos, singurul capabil să ne facă acceptabili — o credință care a fost demonstrată de o consacrare deplină de-a face voia lui Dumnezeu - am primit asigurarea împăcării cu Dumnezeu, că nu mai suntem înstrăinați de El. Ce motiv pentru recunoștință ar trebui să fie acesta!

Această „pace cu Dumnezeu prin Isus Cristos” deschide calea binecuvântărilor ulterioare pe care Dumnezeu le-a prevăzut în planul Său. Pavel a scris cu privire la „acest har în care suntem și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5:1,2) Nu numai că acum avem pace cu Dumnezeu și ne bucurăm de părtășia cu El, dar El a și făcut posibil ca noi să umblăm pe calea îngustă care duce la „slavă, onoare și nemurire”. (Rom. 2:7) Știm că vom avea necazuri, dar acestea ne vor ajuta să ne dezvoltăm răbdarea și dacă vom continua să răbdăm aceste experiențe ele ne vor duce la o speranță care nu înșeală ”pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin duhul sfânt, care ne-a fost dat.” Rom.5:3-5

Având „pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos”, prin credința continuă în făgăduințele Sale, căpătăm treptat pacea lui Dumnezeu. Dumnezeu se bucură de pace fi încă știe că are controlul deplin al fiecărei situații din întreg universul. Noi putem avea aceeași pace, aceeași liniște a minții, prin credința în făgăduințele Sale de-a ne iubi și de-a ne purta de grijă. Știm că nu ne va lăsa și nu ne va părăsi niciodată. Știm că nu există împrejurări în viețile noastre pe care El să nu le poată conduce spre binele

nostru suprem. Știm și aceea că dacă uneori providența Sa se încruntă, în spatele acestei încruntări, își ascunde fața zâmbitoare de iubire care nu va îngădui să fi m încercați peste ceea ce putem îndura. — 1 Corinteni 10:13

Pavel a exprimat un gând similar când a scris: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă! Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape. Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” — Filipeni 4:4-7

Această „pace a lui Dumnezeu” este parte a moștenirii noastre prezente. Ce măreț privilegiu! Lumea este plină de confuzie și de teamă. Lupta națiunilor, confl ictul armat, nesiguranța economică, nesiguranța viitorului, toate contribuie la agitația din inima neconsacraților. Dar nu este așa și pentru cei a căror inimi a lucit Evanghelia, și care au acceptat acest mesaj și au acționat în consecință. Întocmai după cum Dumnezeu știe că la timpul potrivit va conduce lumea la adăpostul dorit și că nimic nu poate să intervină cu planurile și scopurile Sale, tot așa și aceștia știu că El este pe deplin în stare și dornic să-i ocrotească cu iubirea și grija Sa, și că El și face aceasta în fiecare zi. Nu este un motiv pentru a aduce mulțumiri în permanență?

Pentru fiecare experiență

Dar recunoștința noastră nu trebuie să fie numai pentru lucruri generale. Ci mai degrabă, fiecare experiență care vine este o ocazie pentru a aduce mulțumiri. Dacă ne-am folosit de ceea ce Domnul ne-a pus la dispoziție în Cuvântul Său și de ajutorul fraților pentru a cunoaște mai mult despre planurile și scopurile Sale, vom dori să aducem mulțumiri lui Dumnezeu pentru cunoștința pe care am primit-o despre El și voia Lui, ceea ce ne face părtaşia cu El mai intimă și mai binecuvântată.

Dacă ne-am folosit cu credincioșie de diferitele ocazii pe care le-am avut de-a arăta lauda Domnului, răspândind veștile bune ale împărăției, vom fi recunoscători pentru experiențele de care ne-am bucurat purtând mărturie adevărului. Poate că Domnul ne-a folosit în a transmite adevărul unuia dintre cei pe care i-a chemat El. Cu adevărat, acesta ar fi motiv pentru recunoștință. Pe de cealaltă parte, poate că toate eforturile noastre de-a

face cunoscut veștile bune au eșuat. Poate că cei cărora le-am vorbit despre adevăr, s-au întors cu indiferență, sau poate ca ne-au batjocorit sau chiar persecutat. Dar și acesta este un motiv pentru recunostință, fi îndcă asemenea experiențe sunt printre dovezile roadelor spiritului că suntem copii ai lui Dumnezeu. — Rom.8:16,17

Isus a explicat că nimeni nu poate veni la El dacă nu este atras de Tatăl Ceresc. (Ioan 6:44) Deci, dacă cei cărora le depunem mărturie nu răspund și nu arată apreciere pentru mesaj, este deoarece ei nu sunt atrași de Dumnezeu. Noi putem fi recunoscători că va veni o vreme în planul divin când vor fi luminați și li se va da ocazia să umble pe calea înaltă a sfi nteniei, calea de întoarcere a omenirii către perfecțiunea umană și împăcarea cu Dumnezeu. În același timp, putem fi în mod deosebit recunoscători că Domnul ne-a atras și ni s-a dat ochi să vedem și urechi să auzim sunetul de bucurie al adevărului prezent.

Nu numai că suntem recunoscători pentru bunătatea lui Dumnezeu fața de noi, ca indivizi, dar noi îi aducem mulțumiri pentru felul minunat în care favoarea Sa continuă să se reverse pentru poporul Său ca întreg. Ne binecuvintează în adunările noastre, la convenții. Suntem recunoscători pentru privilegiul de care ne bucurăm să muncim împreună în lucrarea generală a adevărului. Suntem recunoscători că în providența Domnului poporului Său i s-au pus la dispoziție multe mijloace prin care ei pot răspândi mesajul adevărului după cum se ivește ocazia.

Cu adevărat, Domnul este bun cu toți din poporul Său. Psalmistul a scris: „Ferice de poporul care cunoaște strigătul de bucurie, care umblă în lumina feței Tale, Doamne! Ei se bucură toată ziua de Numele Tău și se înalță cu dreptatea Ta.” (Psalm 89:15,16) Faptul că ni s-a dat să cunoaștem „strigătul de bucurie” al adevărului prezent, este în sine, o dovadă că umblăm în lumina feței Domnului, că favoarea Sa este peste noi. De aceea, ne bucurăm în Dumnezeul mântuirii noastre toată ziua. Știm că nu suntem vrednici de favoarea aceasta înaltă; dar, prin dreptatea lui Cristos, Tatăl nostru Ceresc a făcut posibil ca noi, la vremea hotărâtă de El să fi m înălțați la „slavă, cinste și nemurire”. Așadar, „este frumos să aducem Domnului mulțumiri” pentru binecuvântările prezente și pentru speranța slavei viitoare.

STEAUA DIN BETLEEM

„Unde este Împăratul Iudeilor, care S-a născut? Fiindcă i-am văzut steaua în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui.” Matei 2:2

Cuvintele textului nostru aparțin celor trei magi sau înțelepți, din răsărit. După cum au declarat, veniseră să se închine Împăratului Iudeilor fiindcă Îi văzuseră steaua la Răsărit. Ei au venit la Irod în Ierusalim și au întrebat unde L-ar putea găsi. Irod nu știa, dar i-a chemat pe preoți și cărturari ca să afl e unde avea să se nască Mesia, și ei fără ezitare, au răspuns că la Betleem, referindu-se la cuvintele profetului „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între miile lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel care va stăpâni în Israel.” (Mica 5:2) Apoi, Irod a vorbit pe ascuns cu magii, spunându-le să cerceteze Betleemul și să-i raporteze când Îl vor fi găsit.

Când magii au plecat de la Irod, au văzut steaua din nou și au urmat-o în Betleem, până s-a oprit deasupra casei unde stăteau Maria și Isus. Ei au fost avertizați de Dumnezeu printr-un vis să nu se întoarcă la Irod. Așa că, după ce și-au adus darurile, s-au întors pe un alt drum. Între timp, Dumnezeu ia spus lui Iosif să ia pe Maria și pe copil și să meargă în Egipt imediat, fiindcă Irod va căuta să nimicească pe copil, și Iosif a pornit spre Egipt în noaptea aceea. După ce magii nu s-au mai întors la Irod, el a poruncit ca toți copiii mai mici de 2 ani să fie omorâți.

În această perioadă a anului, multe Planetarii și Muzee de Știință din Statele Unite au prezentări despre Steaua din Betleem în care explică acest fenomen. Recent, un astronom, David Levy a publicat un articol cu steua din Betleem.

Articolul a fost publicat în 23 decembrie, 2001 în Revista Parade. Redăm în cele ce urmează acest articol.

În cei patruzeci de ani de când privesc cerul, am fost uimit de maiestatea sa spirituală. Ca astronom, am un interes științific în natura soarelui, lunii, planetelor, cometelor și stelelor. În același timp, un cer întunecat sau un cer înstelat nu încetează niciodată să mă umple de uimire, un sentiment de

teamă și respect pe care îl împărtășesc cu diferiți indivizi care au privit cerul pe parcursul miilor de ani — inclusiv, un grup de înțelepți care, cu 2000 de ani în urmă, au văzut o stea neobișnuită care în cele din urmă, i-a condus la copilașul Isus Cristos. Relatarea este consemnată în Matei 2:1-10. Rolul stelei este descris în versetele următoare:

„După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată, au venit niște magi de la Răsărit la Ierusalim, zicând, „Unde este Împăratul Iudeilor, care S-a născut? Fiindcă I-am văzut steaua la Răsărit și am venit să ne închinăm Lui.” ...

„Atunci Irod a chemat pe ascuns pe magi și a aflat foarte exact de la ei timpul în care se arătase steaua.

„Apoi i-a trimis la Betleem...

„Și ei ascultând pe împărat au plecat. Și iată, steaua pe care o văzuseră în Răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit și s-a oprit deasupra locului unde era Copilașul.”

„Când au văzut ei steaua, s-au bucurat nespuse de mult.”

Ce era această stea? Poate apariția ei să fie explicată în termenii astronomiei moderne? Sau a fost acesta un miracol care sfî dează explicațiile științifice? Astronomii, astăzi, folosind instrumente sofisticate, cum ar fi planetariile, pot reconstrui modul în care arăta cerul în orice noapte dată în istorie — inclusiv acea noapte miraculoasă de acum două milenii — și au propus diferite teorii pentru a explica în mod științific Steaua din Betleem. Asemenea teorii nu au menirea să diminueze misterul și puterea Stelei sau relatarea despre naștere. Ca și astronomi — nu teologi sau experți în Biblie — citim cuvintele lui Matei și folosim tehnologia, matematica și legile astrofizicii pentru a afla ce s-a întâmplat.

Dansul planetelor

Cea mai plauzibilă teorie sugerează că steaua care a apărut peste Betleem poate să fi fost Jupiter, cea mai mare planetă în sistemul nostru solar și a doua ca strălucire după Venus. Pentru a înțelege cum s-a putut întâmpla aceasta, trebuie să cunoașteți câteva lucruri despre mișcarea planetară.

După cum știau foarte bine cei din vechime, planetele se mișcă pe cer raportat la stelele „fi xe” (cuvântul „planetă” vine din cuvântul grecesc care înseamnă „hoinar”). Astăzi, știm că planetele, ca și Pământul, orbitează în jurul Soarelui. Asa cum se văd de pe Pământ, ele își schimbă poziția în fiecare noapte, în general mișcându-se spre est printr-o serie de constelații cunoscute sub denumirea de Zodiac.

Dar planetele nu se mișcă întotdeauna spre est. Uneori, ele par să-și inverseze cursul, mișcându-se spre vest pentru doua sau trei luni înainte să se întoarcă și să-și continue drumul spre est. Aceasta este ceea ce se cheamă „mișcare retrogradă”. Fenomenul are loc deoarece, planetele mai îndepărtate de Soare decât noi — de la Marte la Pluto — au nevoie de mai mult timp pentru a-și încheia orbita. Astfel, Jupiter se mișcă spre est până când trece pe lângă ea Pământul care își face orbita mai repede; Apoi, dintr-o dată, pare ca și cum s-ar mișca spre vest (înapoi). Efectul este același ca și cum te-ai afl a într-o mașină care depășește o alta care merge mai încet. Pe măsură ce o depășești, cealaltă mașină pare că ar încetini, și la momentul depășirii pare că s-ar mișca înapoi. Aceste „dansuri” planetare au loc de la timpul formării sistemului solar, cu 4,5 milioane de ani în urmă, și s-au putut observa când magii au privit cerul și au văzut un eveniment minunat care nu s-a mai întâmplat de atunci.

Interpretarea dansului

Observațiile celor care priveau cerul în vechime erau corecte după cum le permitea tehnologia. Dar, spre deosebire de astronomii moderni, ei vedeau în mișcările stelelor și a planetelor o legătură cu viața pe Pământ, adesea prevestind evenimente umane deosebite — o practică pe care astăzi o numim astrologie.

Acest mod de-a gândi despre stele poate să se fi născut dintr-o nevoie reală a societăților agrare timpurii. De exemplu, răsărirea stelei Sirius chiar înaintea Soarelui vestea revărsarea anuală a Nilului, și răsărirea de seară a stelei Capella, era un semn al furtunilor de iarnă pe Mediterană.

Magii, potrivit experților în Biblie, erau niște înțelepți — la origini, o castă preoțească respectată — ale căror practici includeau observarea mișcării stelelor și interpretarea semnifi cațiilor lor, o combinație a astronomiei și astrologiei, conform defi nițiilor noastre de azi.

Mișcarea lui Jupiter: un semn?

Matei scrie că înțelepții l-au întrebat pe Irod unde ar l-ar putea vedea pe Regele nou-născut al iudeilor, prezis în Vechiul Testament și vestit, după cum au spus ei, „de steaua lui la Răsărit”. Observatorii cerului antici trebuie că au acordat atenție când, la 14 septembrie, anul 3 î.Cr. (după cum ne spun programele planetariilor noastre), Jupiter a apărut să treacă foarte aproape de steaua Regulus, „steaua Regelui).

Când două planete — sau o planetă și o stea strălucitoare — apar că se apropie, evenimentul este numit conjuncție. Conjuncția lui Jupiter cu Regulus a apărut pe cerul din Orient. În lunile care au urmat, Jupiter s-a îndreptat spre est, s-a oprit și schimbat direcția. În 17 februarie, anul 2 î.Cr., planeta s-a apropiat și mai mult de Regulus. Continuându-și dansul, Jupiter a trecut pe lângă Regulus a treia oară în 8 mai. Astfel, timp de aproape opt luni, magii au văzut pe Jupiter părând că trasează un cerc sau coroană, deasupra stelei Regelui, începând de la Răsărit. Se poate ca astrologii să fi interpretat aceasta ca o prezicere a unei nașteri regale în Iudea?

Rolul lui Jupiter continuă: La cinci săptămâni de la cea de a treia conjuncție cu Regulus, Jupiter a format o aliniere incredibilă cu Venus, un eveniment celest de care aproape că nu s-a mai auzit în istoria astronomiei. Acest feomen care a avut loc în 17 iunie, anul 2 î.Cr. a fost relevat mai întâi de astronomul american Roger Sinnott. După ce s-a lăsat întunericul peste Babilonia, ne spune Sinnott, Jupiter și Venus s-au apropiat tot mai mult una de alta, până când, la ora 8:51 seara, cele două planete arătau de parcă s-ar fi sărutat, fuzionând într-o singură stea strălucitoare pe cerul de către apus, părând să indice spre direcția Betleemului.

Acest scenariu, centrându-se pe Jupiter, ar putea explica ceea ce în termenii moderni am ajuns să denumim Steaua din Betleem. Există și alte explicații total diferite. (Ar fi putut fi o cometă, spre exemplu. Sau, poate să fi fost „un miracol” imposibil de explicat în mod științifi c.) Dar planeta Jupiter ne-ar putea ajuta să înțelegem acel minunat eveniment petrecut cu mult timp în urmă — datorită miracolului astronomiei moderne.

Ce spune Biblia despre nașterea lui Isus? În Biblie nu se dă nici o dată, și data acceptată în general nu poate fi corectă pe baza altor scripturi. Cea mai sigură dată pe care o putem estima ne se bazează pe Luca 3:1-3. „În al

cincisprezecelea an al lui Tiberiu Cezar, pe când Pilat din Pont era guvernatorul Iudeii, Irod cârmuitor al Galileii, Filip, fratele lui, cârmuitor al Ituriei, și al Trahonitei, Lisania, cârmuitor al Abilenei, și în zilele marilor preoți Ana și Caiafa, Cuvântul lui Dumnezeu a vorbit lui Ioan, fiul lui Zaharia în pustie. Și Ioan a venit prin tot ținutul din împrejurimile Iordanului, și propovăduia botezul pentru pocăinței pentru iertarea păcatelor.”

Ioan și-a început misiunea ca un glas ce predică în pustie, pregătind calea lui Mesia în primăvara anului 29. d.Cr. De asemenea știm că Ioan era cu șase luni mai în vârstă decât Isus. (Vezi Luca 1:36) Este foarte probabil ca Ioan să-și fi început misiunea când era în vârstă de treizeci de ani. Aceasta înseamnă că data nașterii lui Isus este undeva cam prin octombrie anul 2 d.Cr.

Este interesant de remarcat ca fenomenul astronomic prezentat de D-ul Levy pentru a explica Steaua din Betleem a avut loc cu mult înainte de 25 decembrie anul 1 d.Cr. A avut loc ceva mai devreme în anul 2 î.Cr., dată pe care o putem aproxima din informația biblică. Mai mult, știm că imaginile care îi arată pe cei trei magi venind la grajd nu sunt corecte, fi îndcă ei au venit după ce s-a născut și familia Sa s-au mutat la un han. De asemenea, Maria (și Iosif) s-au dus la Ierusalim după ce s-au împlinit zilele curățirii Mariei, pentru a-l prezenta pe Isus înaintea Domnului la vârsta de 40 de zile. Timpul la care se estimează că au ajuns magii este undeva între trei sau patru luni și doi ani după ce s-a născut Isus. Acest număr din urmă se bazează pe edictul emis de Irod în a fi uciși toți copilașii de doi ani și mai mici în Betleem. Irod a interogat pe magi cu atenție cu privire la timpul evenimentelor care i-au făcut să caute un rege al Iudeilor.

Magii au găsit casa în care locuia Isus și au venit să I se închine și să-I aducă daruri. Fiind avertizați de Dumnezeu să nu se întoarcă pe la Irod și să se întoarcă pe un alt drum, ei au procedat în acest fel. Între timp, Iosif a fost condus de Dumnezeu să ia pe Maria și pe copil și să fugă în Egipt, ceea ce a și făcut în aceeași noapte. Când a văzut că magii nu se mai întorc, Irod a poruncit ca toți copiii sub doi ani să fie uciși. Aceasta a împlinit profeția din Ieremia 31:15 „Așa vorbește Domnul: Un strigăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii, și nu vrea să fie mângâiată pentru copiii ei, căci ei nu mai sunt!”

Profeția nu s-a oprit cu prezicerea acestei mari tragedii, ci continuă: „Așa vorbește Domnul: Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi, căci truda îți va fi răsplătită, zice Domnul; ei se vor întoarce iarăși în ținutul lor!”

Rahela, reprezentând pe toate mamele din Betleem, este mângăiată cu promisiunea restabilirii tuturor copiilor uciși de Irod. Între timp, Cel care avea să facă aceasta posibil devenind răscumpărarea pentru întreaga omenire se află în siguranță în Egipt, unde familia a stat până ce Irod a murit. Iosif și Maria nu erau oameni bogați. Darurile aduse de magi le-a permis să facă călătoria lor spre Egipt și mai târziu, să se întoarcă în Nazaret.

Ideea că Steaua din Betleem ar fi o conjuncție a celor două planete, a fost prima dată sugerat de Kepler, că ar fi avut loc în anul 7 î.Cr. în conjuncție cu Jupiter și Saturn, o dată puțin probabilă, mult mai timpurie. D-nul David Levy, nu numai că sugerează o dată mult mai apropiată de noi, ci și lasă o ușă deschisă când spune că ar putea exista și alte explicații. Ar fi putut fi o cometă, un miracol, spune el, dar noi știm că s-a întâmplat ca o îndeplinire a planului lui Dumnezeu.